

Sygn. akt II K 463/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 listopada 2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku w Wydziale II Karnym

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Andrzej Haliński

Protokolant: staż. Kinga Wojtaszko

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej G.-O. w G. – nie stawił się zawiadomiony prawidłowo po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 06 października i 10 listopada 2016 r.

sprawy:

D. G., syna J. i B. z domu S., urodzonego w dniu (...) w G.

oskarżonego o to, że:

w dniu 12 grudnia 2015 roku w G. na drodze publicznej – ulica (...) – prowadził pojazd mechaniczny samochód marki R. (...) o nr rej. (...) nie stosując się do decyzji numer (...) (...)1.141.2012 wydanej w dniu 16 marca 2012 roku przez Urząd Miejski w G. o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami

tj. o przestępstwo z art. 180a kk

I. oskarżonego D. G. uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia z tym doprecyzowaniem, iż decyzję o cofnięciu oskarżonemu uprawnień do kierowania pojazdami wydał Prezydent Miasta G., czyn ten kwalifikuje jako występki z art. 180a kk i za to na podstawie art. 180a kk w zw. z art. 34 § 1, § 1a pkt 1, § 1b i § 2 kk w zw. z art. 35 § 1 kk wymierza oskarżonemu karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. na podstawie art. 626 § 1 kpk, art. 627 kpk, art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 3 i ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 ze zm.) zasądza od oskarżonego D. G. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 250,00 zł (dwustu pięćdziesięciu złotych) tytułem kosztów sądowych, w tym opłatę w kwocie 120,00 zł (stu dwudziestu złotych).

Sygn. akt II K 463/16

UZASADNIENIE

Sąd w oparciu o zgromadzony w sprawie i ujawniony w toku przewodu sądowego materiał dowodowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 marca 2011 r. do Urzędu Miejskiego w G. wpłynął wniosek Komendanta Wojewódzkiego Policji w G. z dnia 15 marca 2011 r. o kontrolne sprawdzenie kwalifikacji D. G. z powodu przekroczenia limitu 24 punktów za naruszanie przepisów ruchu drogowego. Wskutek wydanej w toku procedury administracyjnej decyzji administracyjnej skierowano D. G. na egzamin teoretyczny i praktyczny sprawdzający kwalifikacje w zakresie prawa

jazdy kategorii B, wyznaczając jednocześnie termin, do którego winien się on poddać przedmiotowemu egzaminowi. D. G. został wówczas pouczony o tym, iż nieprzystąpienie do egzaminu będzie skutkowało cofnięciem uprawnień do kierowania pojazdami. D. G. nie poddał się procedurze egzaminacyjnej.

W dniu 16 marca 2012 r. Prezydent Miasta G. wydał decyzję (...). (...).1.141.2012.TM o cofnięciu D. G. uprawnienia kategorii B, dokument nr (...), druk nr (...), wydanego dnia 27 czerwca 2005 r. przez Prezydenta Miasta G. do czasu wykazania się posiadaniem wymaganych kwalifikacji do kierowania pojazdami. Decyzji nadano rygor natychmiastowej wykonalności.

W dniu 12 grudnia 2015 r. około godziny 16:20 D. G. kierował samochodem marki R. (...) o nr rej. (...) na ulicy (...) w G., przemieszczając się w kierunku ulicy (...). Przejeżdżając przez skrzyżowanie z ulicą (...) nie zastosował się do sygnalizatora S-1 wyświetlającego sygnał czerwony dla jego kierunku ruchu i przejechał przez wskazane wyżej skrzyżowanie. Sytuację tę zaobserwowali funkcjonariusze Komendy Miejskiej Policji w G. D. N. i M. K., w związku z czym zatrzymali wskazany wyżej pojazd do kontroli. W jej trakcie dokonali w systemie (...) sprawdzenia kierującego D. G. i ustalili, iż D. G. prowadząc wskazany wyżej pojazd mechaniczny nie zastosował się do opisanej wyżej decyzji o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami kategorii B. D. G. posiadał natomiast przy sobie dokument w postaci licencji międzynarodowej o numerze (...) wydaną przez uprawniony organ w mieście A. we W..

/Dowód: wyjaśnienia oskarżonego D. G. k. 27; zeznania świadka D. N. k. 6v., 105; zeznania świadka M. K. k. 8v., 105-106; informacja z Urzędu Miejskiego w G. z załącznikami k. 54-57/

Prokurator Prokuratury Rejonowej G.-O. oskarżył D. G. o to, że w dniu 12 grudnia 2015 roku w G. na drodze publicznej – ulica (...) – prowadził pojazd mechaniczny samochód marki R. (...) o nr rej. (...) nie stosując się do decyzji numer (...). (...).1.141.2012 wydanej w dniu 16 marca 2012 roku przez Urząd Miejski w G. o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami, tj. o przestępstwo z art. 180a kk.

/Akt oskarżenia k. 66-67/

Oskarżony D. G. jest kawalerem, nie posiada nikogo na utrzymaniu. Posiada wykształcenie średnie, nie ma wyczonego zawodu, nie jest nigdzie zatrudniony i pozostaje na utrzymaniu rodziców, nie posiada żadnego majątku. Oskarżony nie był leczony psychiatrycznie ani odwykowo, nie deklaruje uzależnień, jego stan zdrowia jest dobry. Oskarżony D. G. był w przeszłości trzykrotnie karany za przestępstwa przeciwko mieniu i za przestępstwo skarbowe.

/Dowód: dane osobopoznawcze k. 26, 28; dane o dochodach oskarżonego k. 47-48; dane o karalności k. 92-94/

Oskarżony D. G. przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień oraz do odmowy odpowiedzi na pytania.

/Dowód: wyjaśnienia oskarżonego D. G. k. 27/

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu analiza zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w toku przewodu sądowego materiału dowodowego prowadzi do jednoznacznego i pozbawionego wątpliwości wniosku, iż oskarżony D. G. dopuścił się popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, przy czym jednak Sąd doprecyzował opis czynu poprzez prawidłowe wskazanie organu, który wydał decyzję o cofnięciu oskarżonemu uprawnień do kierowania pojazdami.

Do powyższego wniosku Sąd doszedł po dokonaniu analizy całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Dokonując ustaleń faktycznych Sąd opierał się zarówno na dowodach osobowych, jak i na dowodach w postaci dokumentów.

W zakresie dowodów osobowych stwierdzić należy, iż w ocenie Sądu za wiarygodne należało uznać zeznania świadków D. N. i M. K., to jest funkcjonariuszy Policji, którzy najpierw zaobserwowali popełnione przez oskarżonego

wykroczenie drogowe, a następnie podjęli czynności związane z kontrolą drogową oskarżonego. Nadmienić przy tym należy, iż zeznania te dotyczą przede wszystkim ogólnego przebiegu owej interwencji i brak jakichkolwiek podstaw do kwestionowania ich wiarygodności, albowiem są one jasne, logiczne, korespondują ze sobą, znajdują potwierdzenie w pozostałych dowodach, zaś świadkowie ci nie mieli żadnego interesu w podawaniu w niniejszej sprawie okoliczności niezgodnych ze stanem faktycznym. W szczególności z zeznań tych wynika, że podczas podjętej kontroli drogowej rutynowo dokonano sprawdzenia danych kierującego pojazdem w systemie informatycznym Policji i ujawniono wówczas, że wobec D. G. cofnięto wcześniej uprawnienia do kierowania pojazdami. Sąd oparł się przy tym przede wszystkim na zeznaniach tych świadków złożonych podczas postępowania przygotowawczego, bowiem na rozprawie świadkowie ci w zasadzie nie pamiętali już okoliczności zdarzenia i jego szczegółów, co z uwagi na upływ czasu i rutynowy charakter czynności, z pewnością wielokrotnie powtarzający się w ramach pracy zawodowej świadków, należy uznać za usprawiedliwione.

Za wiarygodne Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego D. G., choć ograniczyły się one wyłącznie do przyznania się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Stwierdzenie takie nie stoi jednak w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym, uzupełnia się z treścią innych dowodów i z tej przyczyny Sąd nie dopatrył się podstaw do zakwestionowania jego prawdziwości.

Odnosząc się z kolei do dowodów w postaci dokumentów stwierdzić należy, iż zostały one sporządzone we właściwej formie przez uprawnione do tego osoby i nie budzą wątpliwości Sądu. Szczególnie istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy ma informacja z Urzędu Miejskiego w G. z załącznikami (k. 54-57), z której w szczególności wynika, że decyzją Prezydenta Miasta G. z dnia 16 marca 2012 r. oskarżonemu cofnięto uprawnienia do kierowania pojazdami kategorii B, jak również przyczyny wydania tej decyzji, a także to, iż oskarżony odpisu tej decyzji nie odebrał. Pozostałe dowody dokumentarne w postaci danych osobopoznawczych, danych o dochodach i danych o karalności stanowiły podstawę poczynienia ustaleń dotyczących danych związanych z osobą oskarżonego.

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności Sąd uznał, iż oskarżony D. G. dopuścił się popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia ze wskazanym wcześniej doprecyzowaniem wskazania organu, który wydał decyzję o cofnięciu oskarżonemu uprawnień do kierowania pojazdami.

W ocenie Sądu nie budzi wątpliwości, iż oskarżonemu należy przypisać winę odnośnie popełnionego przez niego czynu. W toku postępowania nie ujawniły się żadne wątpliwości odnośnie poczytalności oskarżonego. W efekcie należy uznać, że oskarżony D. G. jako osoba dorosła i w pełni poczytalna z pewnością zdawał sobie sprawę z charakteru popełnionego przez siebie czynu i miał możliwość pokierowania swoim postępowaniem. Charakter przedmiotowego czynu, który stanowi dość powszechne przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, wskazuje na to, iż oskarżony bez wątplenia zdawał sobie także sprawę z jego karalności, albowiem jest to aktualnie wiedza powszechna i oskarżony jej nie kwestionował. Zdaniem Sądu D. G. dopuścił się popełnienia przypisanego mu czynu w sposób umyślny. Oskarżony niewątpliwie prowadził pojazd mechaniczny w zamiarze bezpośrednim, tj. chciał go prowadzić, co wynika jednoznacznie z ustalonego stanu faktycznego, zaś swoim zamiarem i świadomością obejmował również fakt, iż w ten sposób nie stosuje się do decyzji właściwego organu o cofnięciu mu uprawnień do kierowania pojazdami. Z pewnością bowiem oskarżony miał świadomość, iż po przekroczeniu limitu punktów karnych za naruszenie przepisów ruchu drogowego winien poddać się kontrolnemu sprawdzeniu kwalifikacji pod rygorem wydania decyzji o cofnięciu uprawnień i tej procedurze się nie poddał. W efekcie mógł on przewidzieć, nawet mając na względzie, iż odpisu decyzji nie odebrał, że jego uprawnienia zostały przez upoważniony organ cofnięte, a prowadząc pojazd do takiej decyzji się nie stosuje.

Sąd podzielił stanowisko oskarżyciela publicznego odnośnie kwalifikacji prawnej czynu przypisanemu oskarżonemu, który należało zakwalifikować jako występki z art.

180a kk. Oskarżony prowadził bowiem pojazd mechaniczny na drodze publicznej, mimo decyzji właściwego organu o cofnięciu wobec jego osoby uprawnień do kierowania pojazdami, tj. opisanej wyżej decyzji Prezydenta Miasta G. z dnia 16 marca 2012 r. nr (...). (...).1.141.2012.TM a tym samym się do niego nie zastosował i jego zachowanie wypełniło w efekcie znamiona czynu kwalifikowanego z art. 180a kk.

Należy przy tym dodać, iż z zeznań funkcjonariuszy Policji wynika, że oskarżony w trakcie kontroli posiadał przy sobie prawo jazdy międzynarodowe. Z innych dokumentów (k. 1v., 3) wynika bardziej precyzyjnie, że była to licencja międzynarodowa wystawiona na jego nazwisko przez organ włoski i została ona zatrzymana, przy czym jednak nie znajduje się ona w aktach sprawy (pusta koperta k. 11), albowiem została przekazana stosownemu organowi zapewne celem jej zwrotu zagranicznemu wystawcy w stosownym trybie. W konsekwencji Sąd nie jest w stanie jednoznacznie ustalić charakteru tego dokumentu, w tym tego, czy nie stanowi on wydanego za granicą międzynarodowego prawa jazdy, ewentualnie krajowego prawa jazdy wydanego w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, jakim są W., które to dokumenty mogą potencjalnie stwierdzać posiadanie uprawnienia do kierowania pojazdem silnikowym stosownie do treści art. 4 ust. 2 pkt a i c ustawy z dnia 05 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (tekst jednolity Dz. U. z 2016 r. poz. 627). Nie jest również w stanie ustalić, czy dokument ten został wystawiony już po wydaniu wobec oskarżonego opisanej wyżej decyzji o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami, czy też przed jej wydaniem. Mając jednak na uwadze, że funkcjonariusze Policji pomimo okazania przez oskarżonego przedmiotowego dokumentu podjęli wobec niego dalsze czynności pod kątem możliwości popełnienia przestępstwa z art. 180a kk, oskarżyciel publiczny dysponując przedmiotowym dokumentem w początkowej fazie postępowania złożył do Sądu akt oskarżenia, a przede wszystkim to, że oskarżony pomimo przedstawienia przedmiotowego dokumentu przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i nie powoływał się na ten dokument, należy uznać, iż posiadanie przez oskarżonego przedmiotowego dokumentu nie ma decydującego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy i nie neguje zasadności postawionego mu zarzutu. Wskazać przy tym należy, iż stosownie do treści art. 4 ust. 3 ustawy o kierujących pojazdami na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nie jest uznawane za ważne prawo jazdy wydane w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, jeżeli na terytorium któregośkolwiek z tych państw to prawo jazdy zostało zatrzymane lub czasowo albo na stałe cofnięto posiadane uprawnienie do kierowania pojazdem.

Uznając oskarżonego D. G. za winnego popełnienia opisanego wyżej czynu Sąd na podstawie art. 180a kk w zw. z art. 34 § 1, § 1a pkt 1, § 1b i § 2 kk w zw. z art. 35 § 1 kk wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym. W ocenie Sądu wymierzona kara jest odpowiednia i stosownie do treści art. 53 § 1 kk jej rozmiar nie przekracza stopnia winy oskarżonego i uwzględnia stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu oraz pozwoleń na osiągnięcie celów zapobiegawczych i wychowawczych w odniesieniu do oskarżonego, jak również na spełnienie potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Jako okoliczność łagodzącą przy określaniu sądowego wymiaru kary Sąd wziął pod uwagę to, iż oskarżony przyznał się do winy. Z kolei okolicznością obciążającą jest uprzednia kilkukrotna karalność oskarżonego, aczkolwiek za innego rodzaju przestępstwa i przestępstwa skarbowe.

Biorąc pod uwagę wskazane wyżej okoliczności Sąd orzekł wobec oskarżonego D. G. karę ograniczenia wolności w wyżej wskazanym wymiarze. Podkreślić należy, iż za czyn kwalifikowany z art. 180a kk Sąd mógł wymierzyć oskarżonemu karę grzywny, karę ograniczenia wolności albo karę pozbawienia wolności w wymiarze do 2 lat. Pomimo wspomnianej okoliczności obciążającej Sąd uznał, że charakter przypisanego oskarżonemu czynu i stopień jego społecznej szkodliwości nie wskazują na potrzebę wymierzenia najsurowszej z alternatywnie grożących oskarżonemu kar, tj. kary pozbawienia wolności, i wystarczające będzie orzeczenie kary ograniczenia wolności. Wymiar tej ostatniej kary jest bliższy dolnej, ustawowej granicy tego rodzaju kary i w konsekwencji orzeczona kara nie może być uznana za nadmiernie surową i niewspółmierną do charakteru popełnionego przez oskarżonego czynu i stopnia jego winy.

Sąd orzekł również o kosztach procesu i wobec wydania wyroku skazującego zasądził od oskarżonego D. G. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 250,00 zł tytułem kosztów sądowych, w tym kwotę 120 zł z tytułem opłaty (jej wysokość wynika z treści art. 2 ust. 1 pkt 3 i ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych). Na pozostałą część kosztów składają się wydatki poniesione przez Skarb Państwa zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak i postępowania sądowego.